№ 14 РІК ВИДАННЯ XVI ЦІНА 1 КРБ. КИЇВ. ЛИПЕНЬ 1956

Перець

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА

НОВОМУ ВРОЖАЄВІ — ЗРАЗКОВІ ЗЕРНОСХОВИЩА!

ЗЕРНОСХОВИЩЕ

ЗЕРНОСХОВИЩЕ

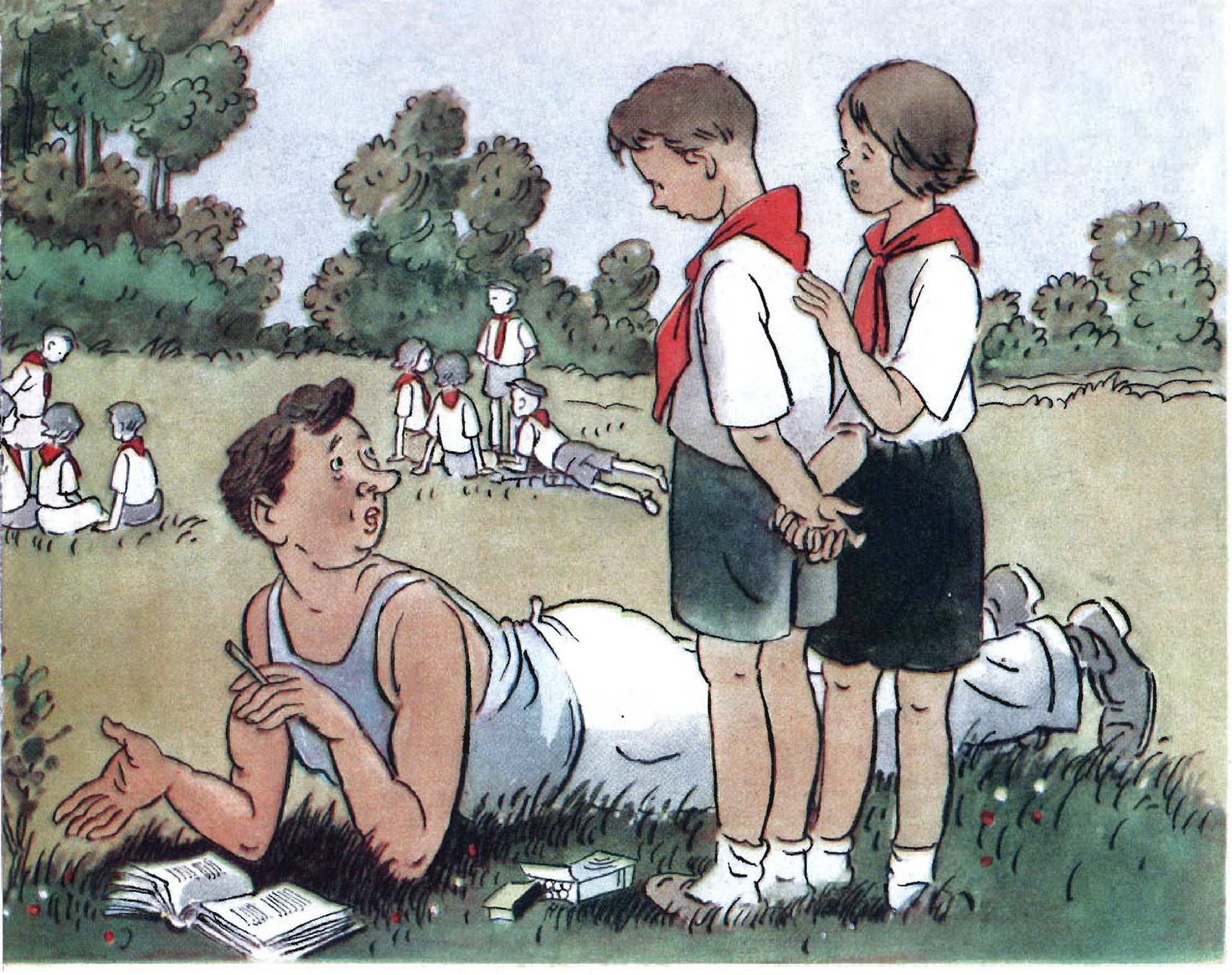

Мал. БЕ-ША

ПО ЗАМКНЕНОМУ КОЛУ

Якщо пильно придивитись, то останнім часом т. Канцалієва примхлива доля водить по замкненому колу.

Був Канцалієв комірником у Грушковецькій сільськогосподарській школі, потім став головою Грушковецької сільради (Летичівський район, Хмельницької області), далі головою колгоспу ім. Дзержинського, знову комірником тієї школи і, нарешті, коло замкнулося на вже випробуваному посту голови Грушковецької сільради.

І вирішив Канцалієв відзначити своє повернення на пост голови Грушковецької сільради упорядкуванням клубу.

Почав він з лав для сидіння. Перерахував сільському споживчому товариству гроші на 100 лав. Документи всі оформив. Тут можна бачити і доручення на одержання лав за підписом секретаря сільради, і накладну з підписом завідуючого Грушковецьким клубом на одержання тих лав... Тільки лав ніхто ні за які гроші побачити не може. Зникли вони разом з 4500 карбованцями, за них заплаченими.

А документи? Над документами потрудився сам Канцалієв, підробивши підписи секретаря сільради і завідуючого клубом. А за труди свої праведні одержав Канцалієв у магазині швейну машину, годинник, відріз на костюм та інші речі.

Тепер виборці чекають, до якої реальної лави може привести Канцалієва операція з лавами невидимими?

З ІСТОРІЇ ОДНОГО ВИНАХОДУ

Мал. Л. БОЙКА

Винахідника носили на руках...

А на його винахід махнули рукою...

У ПІОНЕРТАБОРІ

— Дядю вожатий, пограйтеся з нами...
— Дивись, чого захотіли! Що я вам — маленький?!

Здоровенькі були!

м. Заліщики, Тернопільської області.

ГОЛОВІ ВИКОНКОМУ РАЙРАДИ ДЕПУТАТІВ ТРУДЯЩИХ

тов. ПАЛАГНЮКУ В. Д.

Вельмишановний Володимире Дмитровичу!

Сів писати цього листа та й думаю: до чого ж м'які серця в заліщицьких керівників, до чого ж добрі і всепрощаючі в них душі! А надто вже у вас, вельмишановний Володимире Дмитровичу!

— А чому саме в мене? — запитаєте ви.
А от послухайте — скажу.

Володимир Михайлович Горб — секретар Заліщицького райвиконкому, ваш найближчий помічник, ваша права рука — давно вже зажив у районі скандальної слави лютого випивохи і непоправного хулігана. Заліщицькі матері тепер уже не лякають своїх неслухняних малюків «дідовою торбою». З тих пір, як у зелених і тихих Заліщиках появився Володимир Михайлович, тут кажуть:

— Цить, бо он п'яний Горб іде!

А яке це видовисько, коли п'яний Горб іде! Іде, правда, в переносному розумінні, я б сказав, іде тільки теоретично, а практично він здебільшого лізе рачки. Лізе й реве по-вслякому, аж шибки видзвонюють, а потім гавкає по-собачому, а то почне дулі перехожим тикати, сквернословити на всі лади, в бійку кидатись. «Я тут,— кричить,— начальство й можу писки всім пор-р-розбивати!»

Ну, самі розумієте, що такі атракціони п'яного Горба наганяють страх не тільки на малечу. Від них моторошно стає і дорослим заліщанам. А коли ще врахувати, що це дике лицедійство не піднімає престижу виконкому районної Ради, а зовсім навпаки, то ви збагнете, чому я звертаюся саме до вас, вельмишановний Володимире Дмитровичу, а не до когось іншого.

Вже не раз і не два говорили вам, писали, що Горб поводить себе недостойно, що він п'яниця, хуліган і забіяка, а ви вважали, що все це наговір лихих людей, грубе перебільшення фактів і тільки. Ну, розуміється, Горб-земний чоловік, міркували ви, буває, що й хильне часом, повтішиться собі, часом подурачиться, та хто з нас без гріха? А то й так думалося: уговтається товариш, усвідомить всю неетичність своєї поведінки й більше не буде рачкувати по райцентру, перестане хуліганити, битися.

А товаришеві це, як медом по душі.

«Спасибі вам за добре серце,— думає Горб,— за ваше всепрощенство, дорогі добродійники мої, але я вам ще не таке колінце викину»...

І скажу я вам, що слова свого він дотримав. Недавно мешканці Заліщиків були свідками дикої сцени, що розігралася на центральній вулиці міста. Будучи на кріпкому підпитку, Горб і його друзяки напали на машину групи київських літераторів і журналістів, що прибули в Заліщики.

— Вези до д-дєвочок негайно! — вимагав Горб.— Вези, бо писки в кров пор-р-розвалюю!

Коли фотокореспондент одного з республіканських журналів зауважив, що ніхто й нікуди не збирається везти знахабнілих гуляк, Горб тяжко побив фотокореспондента, розбив його фотоапарата, почав гатити чобітьми по фарах машини. За допомогою обуреної публіки хулігана й забіяку вдалося заволокти в міліцію, але він і там влаштував дебош, а перелякані стражі порядку стояли по команді «струнко», яку раз у раз викрикував Горб, і мовчки «їли» п'яне начальство очима.

Дозвольте ж тепер запитати: доки в Заліщиках на відповідальному посту секретаря райвиконкому возсідатиме хуліган, п'яниця, забіяка, коли настане край вашому штундистському всепрощенству?

Я не знаю ще такого випадку, щоб хуліган узяв сам себе за комір, привів себе в суд і сказав: «судіть мене, падлюку, громадяни судді, судіть без милосердя, бо я є короста на здоровому тілі, бо я порушую спокій хороших радянських людей». І Горб сам не піде. Ведіть його, бо ще й вас поб'є, вельмишановний Володимире Дмитровичу. Ій-богу, поб'є, хоч я не бажаю такого фіналу від усього серця.

Од вашого ПЕРЦЯ.

Мал. Л. КАПЛАНА

— Не бійся труднощів... Не забувай писати про свої успіхи!!.

. . . . . .

Що да, то да...

ОБРАЗА ГОНОРУ

У розпалі весняної сівби до Самгородоцької МТС завітала представник обкому профспілки працівників сільського господарства і заготівель товаришка Яковенко. Але з перших же кроків свого перебування тут, вона повела себе необачно і непоштиво.

Замість того, щоб навести візит чемності директорові МТС т. Добровольському, відрапортувати йому, чого й за чим сюди приїхала, просидіти годину-другу за приємно-чемною бесідою в затишному директорському кабінеті, профспілкова діячка завернула в тракторні бригади й почала займатися там різними некрасивими справами: вона побачила, що в побуті трактористів Самгородоцької МТС і справді було мало красивого.

Так само повела себе Яковенко й на садибі МТС. Вона знову ж таки не вдарила чолом директорові, а почала знайомитись із майстернями, з тим, що зветься в Самгородоцькій МТС бібліотекою, червоним кутком та гуртожитком. Розмовляла з робітниками, розпитувала про їх життя, працю, про їх побутові умови.

Все це переповнило образою директорове серце. І на засіданні робітничого комітету воно, серце, не витримало. Зняв директор телефонну трубку, терміново викликав обком профспілки і поставив вимогу негайно відкликати з МТС свого непоштивого представника.

Але обком профспілки, очевидно, не поспішав вволити волю директора й т. Добровольський вимушений був залишити засідання робіткому.

А представник обкому профспілки т. Яковенко побувала й на загальних зборах робітників МТС, присвячених складанню колективного договору. І тут, видно, не догодила директорові, бо він і досі не може спокійно говорити і згадувати про т. Яковенко.

Чим же так прикро образила представник профспілки директора Самгородоцької МТС т. Добровольського?

НІ ДАТЬ, НІ ВЗЯТЬ...

Польові табори четвертої, п'ятої, шостої, десятої й п'ятнадцятої тракторних бригад, як дві краплини води, схожі один на один. Вагончики стоять тут усі якісь недорозвинені: від вулика відійшли, а до «вдовиної комори» не дійшли. А всередині чого тільки нема: і тракторні деталі, й інструменти, й тисочки, і козлоногі лавиці, як не одна, то дві. Немає тільки ні рушничка, ні мила, ні стола порядного.

— Що там мила! — кажуть трактористи. — Нема в таборі питтевої води. А в дощ чи в негоду— ноги у вагончику не випростаєш: така тіснота.

Кремезний бригадир десятої бригади скоса поглядає на розхристаний вагончик, крізь розчинені двері якого видно два тапчани та козлоногу, перекошену лаву, і каже:

— Цьому вагончикові стільки літ, скільки, мабуть, мені... Хто вже тільки не обіцяв нам зробити новий. Був у нас у Кордишівці головою колгоспу Химич — обіцяв новий просторий вагончик зробити; був головою Гайдучок — присягався; головували Вальчук, а потім Малашенко — теж тішили обіцянками.

Ніде трактористам у вагончиках ні відпочити, ні ночі переспати — голі лавки і то дві на сорок душ. Гаряче харчування не організовано. Одне слово, мала що слухати т. Яковенко. А один бувалий у бувальцях механізатор так підсумував розмову:

— Живемо,— сказав він,— літом у полі ні дать, ні взять, як зимою в МТС, під час ремонту...

А ЯК ДІЙДЕ ДО ПОТРЕБ...

— Хлопці працюють добре, — похвалив механізаторів голова колгоспу ім. Леніна Лука Трохимович Грабчак.— У нас у колгоспі дві бригади — і ми їх роботою задоволені. На совість працюють. Ми торік замість запланованих 190 центнерів цукрових буряків з гектара, взяли по 220. За це механізаторам треба спасибі сказати... У нашому колгоспі орної землі мало не три тисячі гектарів. Ми без механізаторів, як без рук. А відносно вагончиків — дійсно погано. Що погано, то погано. Тісненькі вони в нас і старенькі, і поганенькі. А от зробити щось для трактористів, — бідкається голова,— все одно, що камінь з води підняти. Це точно — як камінь з води! То балакали, що будуть вагончики централізованим порядком присилати, а потім поговорили та й перестали. Ми вже думали у Козятині в депо замовити — не беруться. Так що дійсно важко...

Отак на труднощі з спорудженням вагончиків скаржаться і ті голови колгоспів, де будівельних матеріалів і коштів вистачає і на стайні та корівники, і на всі господарські будівлі. А як дійде до потреб механізаторів — істинно, як камінь з води!

— Що да, то да,— в один голос визнали секретар Самгородоцького райкому партії т. Патлатюк і голова райвиконкому т. Антоновський. У нас у районі не створено хороших умов для механізаторів. У МТС нема для них ні гуртожитка, ні їдальні, ні клубу, ні бані... А виїдуть у поле, і там побутові умови погані. Чомусь наші колгоспи знаходять гроші і засоби на все, тільки не на покращання побуту механізаторів... Що да, то да!

* * *

Отакі некрасиві справи побачила в МТС представник обкому профспілки... Виявила вона, що колгоспи Самгородоцького району не тільки не дбають про побут механізаторів, а деякі з них ще й досі не розрахувалися з механізаторами. Не розплатилися ще за минулий рік колгоспи ім. Хрущова (голова т. Синєбок), та ім. Молотова (голова т. Палтус). Тонн з п'ятдесят хліба винні ще колгоспи механізаторам.

А директор МТС т. Добровольський, замість того, щоб відстоювати інтереси механізаторів і домагатися задоволення їх справедливих вимог, став відстоювати свій гонор і домагатися, щоб т. Яковенко негайно відкликали з МТС...

Та, правду кажучи, не один т. Добровольський винен у тому, що самгородоцькі механізатори живуть, як пасинки. Обласне управління сільського господарства теж не дуже пильно слідкує за роботою МТС. Йому подавай тільки «справну цифру».

— План, — каже заступник начальника Вінницького обласного управління сільського господарства т. Веремієнко,— МТС виконала на 118%, з відсталих піднялась до рівня середніх...

Про план т. Веремієнко знає, а як живуть люди, що виконують цей план, йому байдуже...

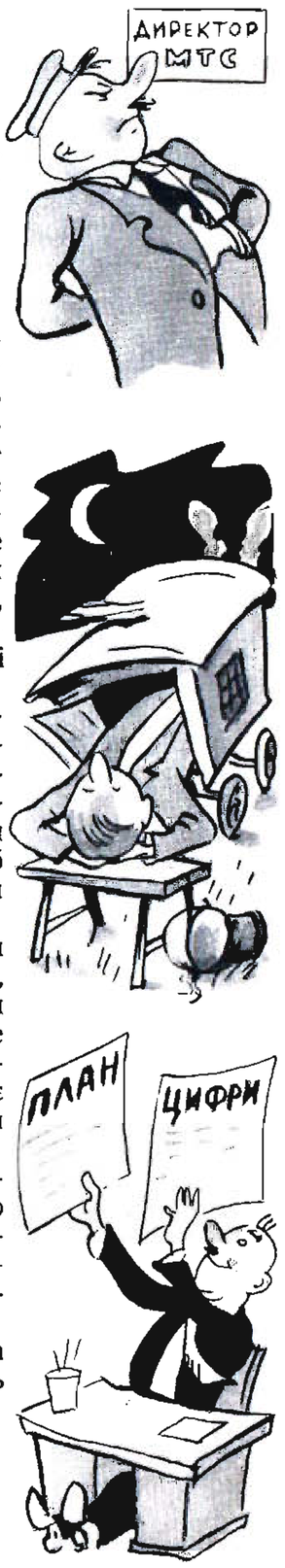

О. РЯБУХА,
спец. кор. Перця.

Вінницька область.

Мал. З. ТОЛКАЧОВА

— Тобі, друже, треба рости!

— З великою охотою. Переведіть мене до верстата.

— Е, до цього ти ще не доріс...

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

Ще позаторік уклав наш колгосп договір з Микитівською розвідувальною партією тресту «Артемвуглегеологія», за яким бурильники зобов'язалися пробурити свердловину і забезпечити нашу худобу водою. Підписав договір головний інженер партії Ф. А. Харчуков.

Бурили, бурили геологи свердловину, аж поки гроші не одержали. А коли 10.500 колгоспних карбованців потрапили до їхньої кишені, у них одразу охота працювати пропала. Змотали вудочки й зникли.

Чи не міг би ти, Перче, розвідати, де зараз ці запопадливі бурильники, що звикли висвердлювати гроші з колгоспних кас?

Т. БАЖИН,
голова колгоспу ім. Хрущова.

Краснолиманський район,
Сталінської області.

Погано торгують гасом у Гайвороні на Кіровоградщині. Доводиться там людям гасати за ним по місту з бідонами й каністрами.

Отож і звернувся один громадянин до голови райспоживспілки Баранюка з запитанням:

— Скільки ж гасу потрібно для району, щоб люди в чергах за ним не товклися?

У відповідь Баранюк спалахнув, як авіаційний бензин.

— Це секрет! Приватним особам такі таємниці не розкриваються!..

Та ще й у райвиконком поскаржився на «нахабного» громадянина, що суне носа не в своє діло й підозрілі питання задає...

А ми все-таки «секрети» розкриємо.

Перший секрет: для Гайворонського району було виділено 80 тонн гасу.

Другий секрет: голова райспоживспілки Баранюк примудрився за довгий час «вибрати» всього... одну тонну.

Можна було б ще додати, що коли Баранюк і далі так про споживачів дбатиме, його керівні діла, одверто кажучи, «запахнуть гасом»... Але це вже не секрет.

Начальник повагом ў кабінет проплив,
Зирнувши на відвідувачів ранніх.
Нікого не прийняв.
В приймальну подзвонив:
— Мені потрібен ряд конкретних даних.
Спитайте Академію наук,
Як у народі зветься хлібний жук.
Дізнайтеся негайно в астрономів,
Які сузір'я їм уже відомі...
Це на підлеглих навівало жах:
— Яка енергія! Який розмах!
Які широкі запити й потреби. —
Все прагне знати — від Землі й до неба!..

Дзвінок тимчасом дзенькав, торохтів:
— Хто автор популярних слів:
«Журливо я дивлюсь на наше покоління...»?
Дзвоніть письменникам у Спілку, у правління!
Пошліть кур'єра заодно
В медінститут і в стереокіно...
Даю вам п'ять хвилин... Я покажу вам—«мало»!..—
Начальник сам горів і розпікав усіх.

...Нікому і на думку не спадало,
Що розв'язати він сам кро́сворда не міг.

Г. ШАХНОВИЧ
Переклад з російської.

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

У селі Верхні Панівці містилася інкубаторна станція. Два роки тому вона переїхала в новозбудоване приміщення. У самому центрі села залишилося старе приміщення станції, яке можна переобладнати під хороший клуб. (А клуб у нас тісний — ні лекції в ньому прочитати, ні кінофільму продемонструвати). Директор інкубаторної станції т. Бутін два роки нам обіцяв, два роки нас потішав, що передасть будинок сільській Раді, а потім сказав: «Дайте рішення райвиконкому, бо інакше не буде діла».

Дали рішення.

— Мало! — сказав Бутін.— Дайте рішення виконкому обласної Ради.— Дали.

— Мало! — вигукнув Бутін.— Дайте рішення Міністерства сільського господарства.

А до міністерства нам далеко, отож ми й зупинилися... Будинок поки що руйнується, дах протікає, стеля обвалюється.

Попроси, Перче, від нашого імені Міністерство сільського господарства, нехай воно напише упертому Бутіну, щоб він не діяв за принципом: і сам не гам, і другому не дам.

С. ПАЛИЛЮЛЬКА,
голова сільради
Кам'янець-Подільський район, Хмельницької області.

ЗБИРАЛЬНА КОМПАНІЯ

(на ланах колгоспу «Хто в ліс, хто по дрова»).

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

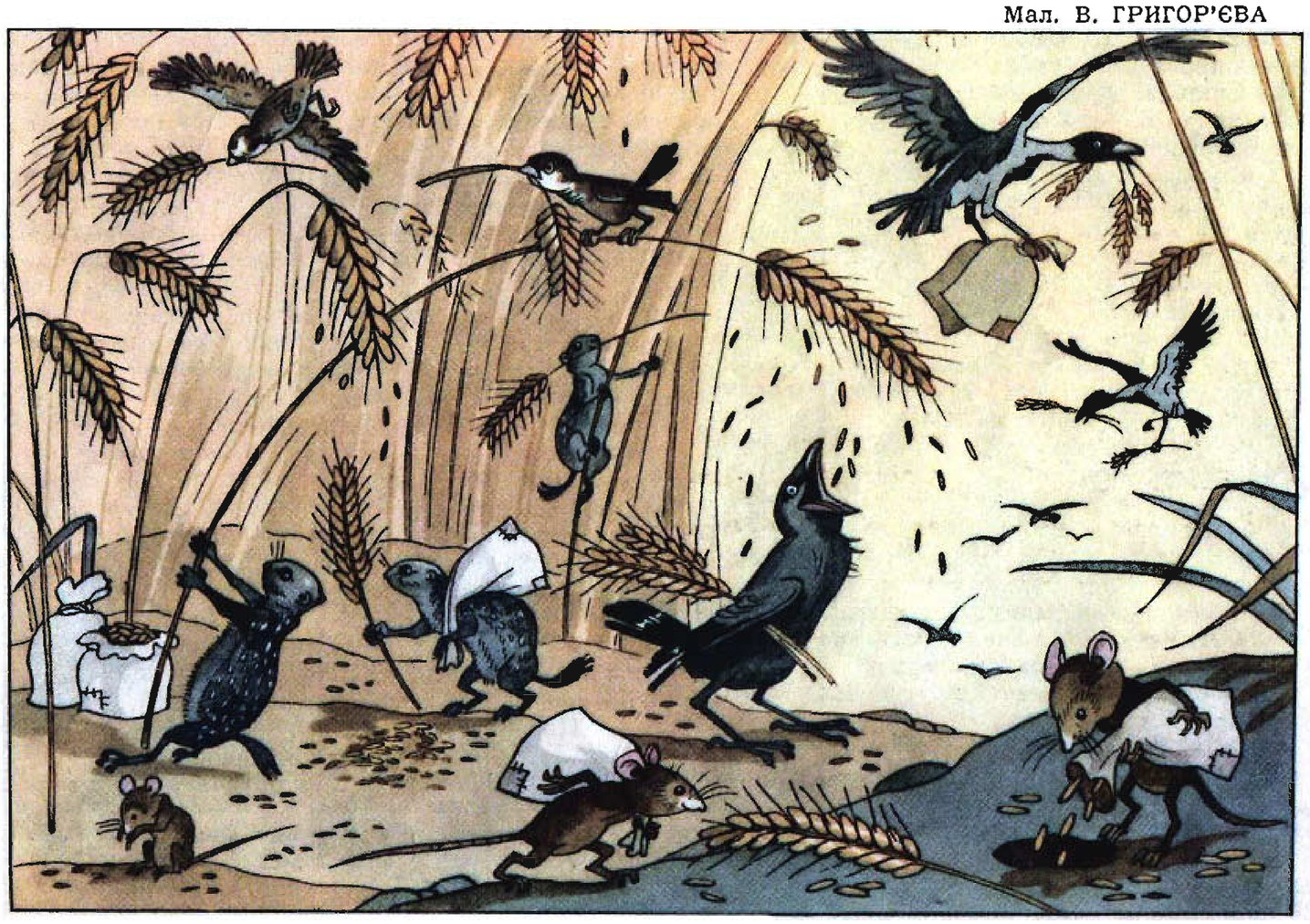

МОЄ ВІДКРИТТЯ ЄВПАТОРІЇ

ЗАПИСКИ ПЕРЦЯ

Поїзд підходить до Євпаторії. Соняшно. Тихо. Тепло. А ось і море голубіє. А над морем — чайки, мартини... Захоплений красою, вигукую слова Володимира Маяковського:

Дуже жаль мені
тих,
которії
Не бували у Євпаторії!

Коли б я був лектором, то вигукнув би не рядки вірша, а десятки довгих цитат з книг учених-лікарів про цілющу силу євпаторійського клімату, про світове значення Євпаторії-здравниці.

Та, по-перше, — ви все це знаєте, по-друге, — я не лектор, по-третє, — цитувати ніколи, бо поїзд зупинився і треба сходити.

СМИКАЮТЬ СЮДИ, СМИКАЮТЬ ТУДИ

Сходити обов'язково треба, але якось ніби страшнувато. На пероні твориться щось небачене. Молоді чоловіки, дебелі дядьки, балакучі засмаглі молодиці бігають від вагона до вагона і накидаються на кожного прибулого. Смикають його сюди, смикають туди, пропонують кімнати, палатки, веранди, бесідки, умовляють, клянуться. А розгублений приїжджий, ухопившись цупкіше за свій чемодан, тільки очима кліпає. Досвідчені маклери та спекулянти житлоплощею безкарно діють. Користуючись тим, що багато матерів везуть сюди оздоровлювати своїх дітей амбулаторним способом, євпаторійські ділки ладні здерти з них останню копійку.

Тільки ступив я на землю, як переді мною зацокотала громадянка Фоменко:

— Кімната двадцять метрів на Пушкінській, 19! Ліжко, м'який матрац і під вікном тінь двох акацій!

— Скільки?

— Вісімсот карбованців на місяць.

Її перебила громадянка Петрова з вулиці Санаторної, № 3:

— Кімната — шість метрів! Жодного клопа! Схочете варити — до ваших послуг примус із трьома головками!

— Скільки?

— Вісімсот!

Не встиг відповісти їй, як до мого вуха припав гр. Митрофанов з Пушкінської, 61 і хрипко пробубонів:

— На свіжому воздусі, в дворі імеється три відкритих бесідки. Вибирайте любую! Бесідки — одно удовольствіє!

— Скільки ж за те «удовольствіє»?

Господар бесідок загнув таку ціну, що мені аж моторошно стало.

Так зустрічають тут усі поїзди. З першого кроку прибулих оточують «увагою» маклериділки. Їх на пероні повно. Зате не видно тут ні білого міліцейського картуза, ні червоних пов'язок з написом: «Представник міськради».

Міський комітет партії і євпаторійська міськрада з її житловим управлінням усунулися від улаштування десятків тисяч трудящих, які приїздять сюди так званим «диким способом». Керівники здравниці передоручили цю загальнонародну справу «Квартирно-посередницькому бюро» при одній із артілей міста. «Посередницьке бюро» сяк-так влаштовує процентів двадцять людей. Біля решти прибулих гріють руки спекулянти.

Та й самі працівники цього «бюро» дивляться на приїжджих як на багатих магнатів. Один з його працівників нам так і сказав:

— Їдуть сюди люди з торбами грошей. Тому й житло дороге.

Обурливо? Безперечно!..

Але, на жаль, дивляться так на трудящих, що їдуть до Євпаторії лікуватися, і деякі керівники південної здравниці.

Факти? Будь ласка!

«КУРЗАЛ»

Не думайте, що курзал означає курортний зал, де відбуваються концерти, вистави. Ні.

Загородивши височенним муром прибережний парк з непоганим пляжем у центрі міста, директор Євпаторійського курортного управління М. М. Григор'єв назвав цю територію курзалом.

Вам хочеться з дітьми посидіти на лавочці в тіні? Будь ласка — платіть по карбованцю за душу і можете в курзалі дихати свіжим повітрям! Вам хочеться випити води? Ви лаєтесь, що на пляжах, де повно дітей і дорослого люду, на відстані трьох кілометрів нема жодного кіоска з водою? Не лайтесь. Ідіть у курзал, платіть по карбованцю за вхід і пийте за п'ять копійок склянку газованої.

Не тільки з суші, а й з моря вам не пробитися в курзал без карбованця.

Ось приїжджі батько й мати вирішили прокатати своїх трьох діток на катері. Заплатили п'ять карбованців за квитки і проїхалися від міської пристані до пляжу «курзалу». А на причалі — на мостику — їх зупинили.

— Ви куди?

— На землю зійти хочемо.

— Це не земля, а пляж курзалу! Платіть по карбованцю!..

Запроваджене М. М. Григор'євим здирство обурює і приїжджих, і євпаторійців (які, до речі, своїми руками насаджували той парк).

Почувши про «загрозу вторгнення» з моря, Григор'єв наказав начальникові своєї контори благоустрою Лепьошкіну... розорити і знести причал!

— Не дозволю! Причал коштує 30 тисяч карбованців! — справедливо розгнівався начальник порту т. Морозов...

Хто кого переможе — не знаю. Зате точно знаю, що двісті керівних працівників Євпаторії одержали в дар від директора Курортного управління безкоштовні перепустки в «курзал». З усіх інших Григор'єв продовжує дерти гроші і за тінь, і за свіже повітря.

ХОЧЕШ ПРИЙНЯТИ ГРЯЗЬ, ТО В ЛИМАН ЗАЛАЗЬ

На околиці Євпаторії — відоме Майнакське озеро, грязі якого рятують сотні людей від тяжких захворювань.

Всі хвороби
вижмуть
гарячі
Грязі євпаторячі! —

сказав Володимир Маяковський. Великий поет писав ці рядки тоді, коли М. М. Григор'єв ще не був директором Курортного управління, коли людина приходила до грязелікарні, її оглядав лікар, призначав потрібні процедури і за невелику плату хворий лікувався. Так було і донедавна.

Та ось з'явився на євпаторійському видноокрузі Григор'єв. Він вирішив і на людській біді приторгувати. Підняв перед вищими інстанціями клопотання і добився того, що тепер грязелікарня, яка може обслужити в день до 10 тисяч чоловік, амбулаторним порядком хворих не лікує.

— Вам потрібно мазати майнакською грязю ніс чи вухо? Ідіть у Курортну контору, платіть 350 карбованців за курсовку і тоді намажуть ваше вухо, — каже Григор'єв.

— А чому саме 350? — запитав я.

Григор'єв натиснув на кнопку і до кабінету зайшов бухгалтер-плановик Йосип Маркович Биков.

— Перець інтересується, чому курсовка дорога. Покажіть йому калькуляцію!

Бухгалтер розгорнув великий аркуш паперу. І все стало ясно.

Виявляється, що коли ви хочете намазати гряззю ніс чи п'яту, ви повинні заплатити за всі, які тільки існують на землі і чоловічі і жіночі хвороби: за лікування зубів, за гіпсові роботи, за інгаляцію, за зрошення матки, за масаж, за тампони і т. д. Та ще за культобслужування і якісь «загальнокурортні витрати», потім — 37 крб. 34 коп. за благоустрій. Проти кожної хвороби — ціна, і виходить точно 350 крб. Мусите платити навіть «за утримання санстанції», яка, до речі сказати, нічого не робить, щоб євпаторійські пляжі були нарешті чистими, пристойними.

Розказують, що один чоловік, розвідавши за що він платить, придбав курсовку. А на другий день привів у грязелікарню і діда (лікувати зуби), і бабу (на інгаляцію), і жінку (на масаж), і хлопця (ніс вигрівати), а сам прийшов кисть руки мазати.

— За все це, — каже, — я заплатив.

Та нічого йому не допомогло. Григор'єва не так легко перехитрити!

Саме тоді, як Григор'єв доводив нам, що ці його здирства й комбінації, мовляв, законні, — до кабінету зайшов інвалід Вітчизняної війни, II групи, з міста Сімферополя тов. Сніцер.

Делікатно, скромно і навіть слізно просив він Григор'єва, щоб той дозволив йому платити по два з половиною карбованці за грязепроцедуру на ніс (по калькуляції вона так і коштує!) Незважаючи ні на що, Григор'єв одмовив. Крикнув: «Можете брати курсовку!» — І нахабно при мені випроводив інваліда з кабінету.

— Вас багато таких! — крикнув услід.

І тоді мені стало ясно, чому євпаторійці іронічно називають Григор'єва «кримським ханом». Стало також ясно, чому сотні людей змушені самі «лікуватись». Залазять у лиман і стоять: один по коліна, другий по груди. Приймають процедури!

Одне тільки не ясно: як така бездушна людина, як Григор'єв, може сидіти там, де йдеться про здоров'я наших людей — трудівників?

ОДНОГО ПОВІТРЯ МАЛО

Звісно, що приїжджі живуть не тільки євпаторійським повітрям. Їх закликаний обслуговувати Трест ресторанів і їдалень, що його очолює Є. М. Найговзен. Та, на жаль, і в їдальнях та ресторанах намагаються побільше урвати. Найкращим доказом цьому є проведений недавно міським комітетом комсомолу разом з редакцією газети «Советская здравница» рейд.

З усіх буфетів, їдалень, ресторанів, чайних лише один ресторан при готелі «Крим» виявився «чистим». У всіх останніх повари, буфетниці й офіціантки були спіймані на обважуванні та обрахуванні! Факт, проти якого, як кажуть, не попреш.

Знайти на євпаторійських пляжах кіоск з водою, чи буфет, чи пересувний лоток з морозивом — все одно, що знайти голку в стогу сіна. Так піклується про відпочиваючих євпаторійський Курортторг і його директор Лукичов. Через те і спекулянти на базарі дерут з відпочиваючих хто скільки може здерти.

* * *

Євпаторійська міськрада (голова т. Кругляк) прийняла багато дуже хороших рішень про краще обслуговування хворих і відпочиваючих. А далі що?

А далі хочеться сказати про керівників Кримської області. Дуже жаль, що не цікавляться вони, як у Євпаторії забезпечують трудящим лікування і відпочинок. Словом, як говорив Маяковський:

Дуже жаль мені
тих,
которії
Не бували у Євпаторії!

Записки Перця опублікував
Степан ОЛІЙНИК.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

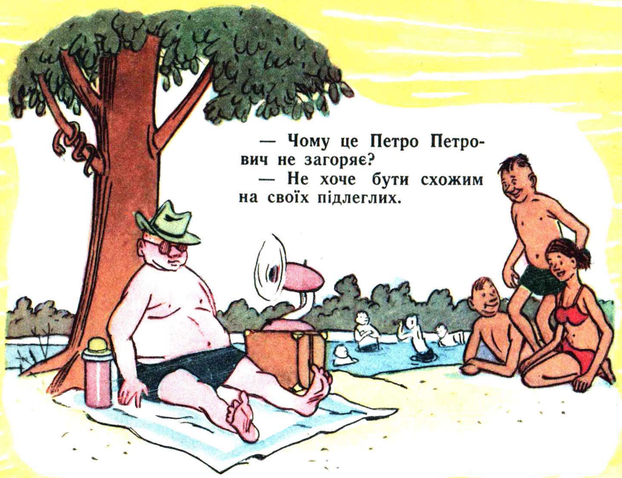

— Чому це Петро Петрович не загоряє?
— Не хоче бути схожим на своїх підлеглих.

Вельможенко на пляжі

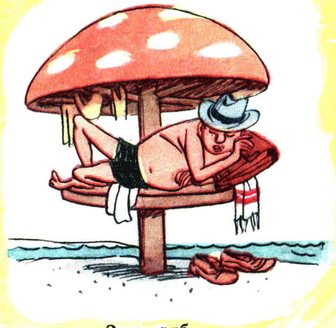

Заготгриб...

— Сміливіш, сміливіш стрибайте, Іване Івановичу!..

— Чому це він тільки з одного боку загорів?
— Лінувався на другий бік перевернутися.

Зустрів начальство.

Перестраховщик.

Хабар

Чим ближче швидкий поїзд під'їжджав до міста, де Костянтин Павлович Рокотов збирався пересісти на пароплав, тим яскравішими ставали його мрії. Він уже бачив себе на палубі білосніжного морського красуня. Солоний вітерець приємно обвіває обличчя. Навколо — широкий блакитний простір. У сонячному небі літають чайки...

З такими райдужними мріями Костянтин Павлович увійшов у зал пароплавства, де продавались квитки. Тут, у глибоких шкіряних кріслах, сиділи майбутні пасажири.

— Скажіть, будь ласка,— звернувся Костянтин Павлович до суворої на вигляд дами, яка читала потріпану книжку,— ви не знаєте, скільки є квитків на сьогодні?

— Знаю, немає жодного, — спокійно відповіла дама.

— Як це жодного?! — вигукнув Рокотов.

— Дуже просто — сезон почався, пасажирів багато... Он той юнак записує на чергу.

Юнак з значком «Турист СРСР» на лацкані лижної куртки вніс прізвище Костянтина Павловича до списка й запропонував прийти завтра вранці.

Костянтин Павлович сів у крісло. І тут його погляд упав на двері з червоненькою табличкою: «Начальник пасажирських кас О. М. Федорко».

— А що як спробувати!.. — подумав Костянтин Павлович.

Начальник кас — невисокий, кремезний чоловік,— за всіма ознаками збирався виходити. Він уже одягав форменний кашкет з кокардою. Кашкет, глухо застебнений кітель, різкі риси старанно виголеного обличчя, проникливі очі надавали Федоркові суворого вигляду. Лівою рукою він спирався на сукувату палицю з роговим набалдашником.

— Здрастуйте! Я — Рокотов. Костянтин Павлович Рокотов.

— Чим можу служити?

Голос Федорка був ввічливим, але сухим. Відчувалося, що начальникові вторгнення Рокотова не подобається.

— Я до вас відносно квиточка на Сочі,— жваво промовив Костянтин Павлович.

— Зверніться до каси.

— На сьогоднішній пароплав все продано, а мені обов'язково треба виїхати сьогодні.

— Нічого не вдієш,— сказав м'якше Федорко.— Я допомогти нічим не можу.— Пробачте, але мені треба йти.

— Ідете?.. А я саме зібрався підкріпитися. Може за компанію пообідаємо разом? Скучно, знаєте, одному, а знайомих нема, приїжджий я...

— Добре. Згоден. Ідіть у зал. Я зараз.

Зачиняючи за собою двері, Костянтин Павлович побачив, як Федорко, припадаючи на одну ногу, підійшов до столу і взяв телефонну трубку.

Хвилин через п'ять він вийшов з кабінету, замкнув його і, постукуючи палицею по леноліуму, підійшов до Костянтина Павловича і спитав:

— На завтра ви в чергу записалися?

— Так. Записався.

— Добре. Повний вперед.

Ресторан був недалеко — за рогом.

— Он туди беремо курс,— показав Федорко на шестимісний столик.

Костянтин Павлович хотів було сказати, що немає рації вдвох займати столик, призначений для шести осіб, коли поряд є вільні місця на двох, але промовчав.

Не встигли вони сісти, як біля столика з'явився офіціант.

— Що подати?

— Подавати багато. На дрібниці не розмінюємося. Для початку нам пару порцій сьомги. Стільки ж чорної ікорки. Крабів баночку. Ковбаски — найкращої. Салатики.

«Ласий на чужі ковбаси,— подумав Рокотов,— ну та біс з ним — хай жере, аби квиток дав».

— Коли така закуска, то «столичної» звичайно?..

— Е-е, ні. Ми не так мілко плаваємо. Коньяк є?

— Є вірменський марочний.

— От-от. Його й несіть. Пляшечку.

Настрій Костянтина Павловича швидко падав.

Коли офіціант пішов, за столиком запанувала мовчанка. Її порушив Федорко.

— Здалека приїхали?

Неохоче, неначе його обценьками тягли за язик, Костянтин Павлович почав було розповідати про свою подорож. Федорко слухав мовчки, інколи вставляючи своє улюблене «добре!»

Раптом він перебив Рокотова:

— Прошу пробачення. Одну хвилиночку... Ваню!

Середніх років чоловік, з трьома золотими шевронами на рукавах темносинього піджака, підійшов до столика.

— Привіт Сашко! Ти чого тут?

— Заглянули з товаришем. Знайомся.

— Дуже радий,— і Ваня простяг руку Костянтину Павловичу,— Іван Хомич Євсєєв.

— Причалюй, Ваню. Поговоримо. Костянтин Павлович здалека приїхав. Цікаві речі розповідає.

Євсєєв зам'явся, переступаючи з ноги на ногу.

— Причалюй, причалюй без церемонії! Правильно, Костянтине Павловичу?

— Не в тім річ, — промовив Євсєєв, — на бульварі Сизоненко, Перехрест і Соловей сидять, на мене чекають. Я сюди на хвилинку за цигарками заскочив...

Федорко аж руками сплеснув від захоплення.

— Вся компанія в зборі! А він мовчить. Та буксируй їх сюди! Негайно!

Поки Євсєєв ходив за приятелями, Олександр Миколайович гукнув офіціанта і збільшив замовлення втричі.

«Як же це так,— думав Рокотов, і в душі його починав закипати гнів.— Совість у них є?! Влаштовують собі бенкет за рахунок незнайомої людини і до того ж не церемоняться — коньяк добірний, закуски найкращі. Може в хабарників гроші дурні, а я трудяща людина, мені ці гулянки ні до чого».

Прийшли і нові знайомі Костянтина Павловича. Широкі, розмашисті жести, невимушена манера триматися в товаристві надавали їм вигляду людей солідних, які знають собі ціну. З розмови Рокотов зрозумів, що всі п'ятеро війну проплавали разом, одночасно одержали ордени Червоного прапора і з того часу акуратно відзначають річницю цієї події, перетворивши цей день на товариське свято.

— І кожного року на чужі гроші? — так і крутилося на язиці у Костянтина Павловича.— Оце так друзі-товариші!..

Розмова за столиком все жвавішала. Час від часу вона переривалася гучним реготом, до якого Костянтин Павлович не приєднувався. Рокотов не тільки шкодував по-дурному витрачених грошей. Він відчував природне обурення людини, яку обдурюють нахабно й безсоромно.

Та ось Федорко глянув на годинника.

— Пора відчалювати... Товаришу офіціант, наші збитки, будьте ласкаві.

Рокотов подивився на стіл, на якому не було вільної місцинки від порожніх пляшок і тарілок.

Офіціант поклав край столу аркушик з довгим стовпчиком цифр. П'ять пар очей пильно стежили за Костянтином Павловичем.

«Все врахували, негідники, — подумав він. — Не розплачуся за всіх, про квиток і говорити нічого... Попав я, як курка в борщ...»

Рокотов мовчки витяг бумажник.

— Стоп машина,— широка долоня Федорка лягла на руку Рокотова.— Сховай гроші.

— Тобто як це — сховай?

— А так. Провчили тебе і досить. Михасю!

Михась, з яким Костянтин Павлович до цього часу не перекинувся жодним словом, заплатив офіціантові.

Рокотов почав розуміти, в чім річ. Він увесь зашарівся.

— Пробачте, товариші... Я так... Не подумавши...

— Я теж вирішив — не подумавши, ти чиниш. А хлопцям по телефону сказав: мовляв, треба провчити. Хай не частує. Ясно?

— Ясно,— опустивши голову, відповів Рокотов, а п'ятеро друзів розсміялися.

— А про товариське свято, яке ми згадували, то це справді так,— сказав Федорко й додав.— Квиток візьмеш завтра. Сьогодні однаково не дістав би. В готелі влаштувався?

— Н-ні...

— Тоді — до мене. На дивані переспиш.

...Уранці Рокотов узяв у касі квиток, а ввечері сідав на пароплав. Проводжав нового знайомого начальник пасажирських кас Федорко. Після другого гудка вони обмінялися адресами і тепер регулярно листуються.

Юрій УСИЧЕНКО.

м. Одеса.

Мал. С. САМУМА

— Бачиш, синку, — дитячий садок будують!

— Он дитячий садок будують — глянь, онучку!

Остап ВИШНЯ

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

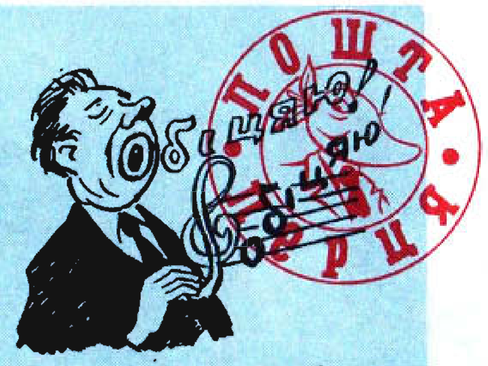

Давно, ще в 1951 році, будівельники Боковоантрацитівського тресту, на чолі якого стоїть т. Задорожний, почав будувати Палац культури на шахті 22—53. Почати вони почали та нічого не утяли: зірвали всі строки здачі Палацу в експлуатацію і, нарешті, в 1956 році добралися аж до даху. Накрили частину даху, та налетів вітер і все зірвав...

Якби й будівельники налітали на роботу, як вітер, то шахтарі давно уже могли б слухати й дивитися в своєму Палаці культури співаків, танцюристів, майстрів художнього слова. А так вони вже п'ять років мусять вдовольнятися виступами одного лише керуючого трестом т. Задорожного, який тільки те й робить, що обіцяє здати Палац «найближчим часом».

М. ШЕВЧУК.

Боковоантрацитівський район, Ворошиловградської області.

БУВАЛИЙ СЕКРЕТАР

Принісши в кабінет на підпис папірці,
Він шепотів, змінившись на лиці:
— Не можу не сказать...
Двірник Микита
Учора критику розвів... хіба ж таку!
Нове пальто, що в вас...
Не так, мовляв, пошите...
Та й матер'ял йому також не до смаку,
— Ну й що ж?
— Як що? — секретар здивувався. —
Почнуть з пальта
Придивляться й до вас!

М. БІЛЕЦЬКИЙ.

Лихі хвости

Живе собі симпатичне дівчатко в Петриківці, Дніпропетровської області.

Зветься те дівчатко Сашою Рузин, а всього віку тому симпатичному дівчаткові п'ятнадцять з половиною літ.

Такий, як бачите, у Саші Рузин вік, що вже й у люстерко хочеться зазирати, і волосся чко своє кучерявити, і через скакалку скакати, чи в крем'яхи грати теж хочеться... Підліток...

І от у такий саме момент, коли Саша Рузин може в крем'яхи бавилася, може перед люстерком чепурилася,— поманив її пальцем сам голова споживчої кооперації:

— Хочеш у кооперації працювати? — запитав голова.

— Та я...— зніяковіло дівчатко.

— Так от що: ми пошлемо тебе на курси райспоживспілки; там ти навчишся торговельної штуки, нам молоді кадри потрібні.

— Спасибі,— промовило дівчатко.

Після курсів Сашу Рузин призначили у крамничку в село Попову-Балівку, Петриківського району.

— Прощай, Сашо! — напучував її бухгалтер Степан Харламович Рубан.— Буде щось незрозуміле — до мене! Я — допоможу!

І зробилася Саша Рузин — Олександрою Мусіївною, працівником споживчої кооперації.

Найпершим почав допомагати Саші Рузин отой самий бухгалтер Рубан.

— Як діла? — запитав невдовзі Рубан.

— Та нічого!

— От і добре, що нічого! Позич мені п'ятдесят карбованців.

— Та, дядечку! Як же я можу? Гроші ж це не мої!

— Що, ти мені не віриш? — закопилив губу Рубан.

Тремтячими руками відрахувала Саша п'ятдесят карбованців дяді бухгалтерові...

Слідом за бухгалтером з'явився агент по постачанню Ніколенко.

У Саші в крамниці не було того, що так полюбляють агенти типу Ніколенка.

— Не той товар у тебе, крихітко! — примруживши очі, крізь зуби прохрипів Ніколенко.— Ні випити, ні закусити!

— Промкрам у мене! — підтвердила Саша.

— Та бачу, знаю! Гони 25 карбованців!

— Та як же це так, дядю!? Гроші ж...— боязко запротестувала Саша.

— Позич! Хіба я що?! Не віриш?! — наполягав Ніколенко.

А там іще приятель чи приятельниця:

— Десятку! П'ятірку!

От за рік і набігло щось 166 карбованців з копійками.

Віддавати?

Ну, ці благодителі, Рубани та Ніколенки, не з тих, щоб борги віддавати.

Знаючи, що в дівчини невистачає грошей, той-таки Рубан призначає ревізію.

Недостача. Суд!

Слідчий Білоусова відразу — підписку про невиїзд. Потім нарсуд. Саші рік примусової праці...

Самі позичали, самі, щоб боргу не віддавати, і під суд дівчинку упекли.

А слідчому Білоусовій що,— вона формально до справи підходить, що там їй розбиратися, хто призвів молоде дівча до криміналу?

Печально закінчилася Сашина кар'єра на кооперативній ниві: спровокували «благодителі»...

Довірлива молода дівчина відразу стала: судимою, що зловживала своїм становищем.

Недобрі плями на чистій біографії неповнолітньої громадянки.

Поплакала Саша, погорювала і... взялася за роботу. В колгоспі «Перемога» вона очолила молодіжну ланку по вирощуванню кукурудзи.

Добре попрацювали молодята на чолі з своєю «заплямованою» ланковою.

Сашина ланка зібрала найбільший в Петриківському районі урожай кукурудзи — по 78 центнерів з гектара на площі в 10 гектарів.

Слава, виходить, Саші Рузин, слава її молодіжній ланці.

А яка ж може бути слава засудженому «злочинцеві», яким формально є Саша Рузин?

У газеті її фото не вмістили...

Із списка промовців на нараді передовиків її викреслили.

На обласну сільськогосподарську виставку не послали...

З л о ч и н е ц ь! Засуджена!

. . . . . .

Ні, не злочинець Саша Рузин!

І це вона довела своєю самовідданою роботою в колгоспі «Перемога».

У Саші було недостачі 166 крб. Це — так!

Але хто призвів її, молоду, недосвідчену дівчинку до такого «злочину»?

Призвели її «благодителі», такі, як Рубан, Ніколенко та інші, і коли пильніше та серйозніше придивитися до справи, не Сашу слід було судити, а притягти до відповідальності отих, дуже «метикованих вихователів», що за півлітра горілки можуть утоптати в багно чисте ім'я людини.

ХИТРА ПУБЛІКА

Критик якось сказав Шоу:

— Ви робите дуже розумно, обсахарюючи гіркі пілюлі, які підносите публіці.

— Так, — заперечив Шоу, — але публіка виявляється ще хитрішою: вона обсмоктує солодку оболонку, а пілюлю ковтати відмовляється.

ЩО ЗМІНИТИ?

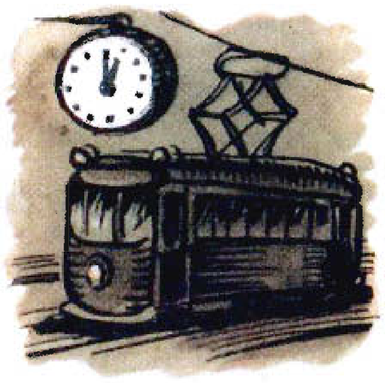

В одному з віденських театрів була поставлена п'єса Бернарда Шоу «Свята Жанна». П'єсу добре сприйняли на прем'єрі, але майже перестали відвідувати після третьої вистави. Незабаром з'ясувалася причина цього. Виявилося, що вистава закінчується через п'ять хвилин після того, як відходить останній трамвай, і глядачі мусили добиратися додому пішки.

Треба було або скоротити якусь сцену, або щось змінити у спектаклі, щоб він став коротшим.

До Шоу послали телеграму:
«Що змінити?»
Шоу відповів:
«Змінити розклад руху трамваїв».

«ЛЮБ'ЯЗНЕ» ЗАПРОШЕННЯ

Шоу якось одержав від чванливої високопоставленої дами запрошення такого змісту:

«Буду дома в четвер, з четвертої до шостої».

Шоу повернув їй запрошення, дописавши внизу:

«Я — теж. Бернард Шоу».

ЗВОРУШЛИВА ПРОПОЗИЦІЯ

Якась юна поклонниця таланту Бернарда Шоу звернулася до нього з листом, в якому сповіщала, що їй подарували на день народження чудесного собачку. Дівчинка хотіла б дати йому ім'я «Шоу», — свого любимого письменника, у якого вона і просить на це згоди. Шоу відповів:

«Дорогий мій маленький друг, я дуже зворушений вашою пропозицією. Але треба спитати згоди і в собачки!»

КАЧИНА проблема

Виконком Первомайської міської Ради ось уже з січня цього року марно б'ється над проблемою, яку можна висловити кількома словами популярної пісні:

«За городом качки пливуть,
Каченята крячуть...»

Виконком і досі ще з'ясовує, чи обов'язково качкам треба плавати і з якої такої радості крячуть каченята.

Питання про цю водоплавну птицю постало в зв'язку з тим, що Первомайська інкубаторно-птахівнича станція, що міститься в самому місті, повинна виростити 2500 голів качок. А щоб ті 2500 голів разом з тулубами було де викохати, станції потрібна вода. А води в Первомайську і біля Первомайська скільки хочеш — кругом Буг з заплавами і комишами. Попросила станція виділити їй ділянку Буга з плавнями за 6 кілометрів од міста в районі села Дроздівки. Звернулася до головного лікаря міськсанстанції т. Овчинникова, щоб той дав свій лікарський висновок. Але т. Овчинников не звик сам такі питання розв'язувати. Він удався по інстанціях. Настав сезон пускати качок на воду, а пускати нема куди.

Діло дійшло до виконкому Миколаївської облради.

Бачучи, що справа з водою не рухається, облвиконком зобов'язав виконком Первомайської міської Ради в особі його голови т. Сірош вирішити питання з качками «по-суті»... А голова виконкому вирішив оддати колгоспні поливні городи артілі ім. Леніна під ставки для качок. Це значить і городів колгосп позбавити, і качкам нічого не дати. І знову застряла проблема у канцеляріях, а «суті» так і не видно.

Минуло вже півліта, а т. Сірош так досі й не добрався до суті. Десь за чиїмись городами чиїсь качки вже тіло нагулюють і каченята зовсім-зовсім по-дорослому крячуть. Тільки в Первомайську й досі ще б'ються над качиною проблемою. Чи не тому, бува, отак довго вирішує качине питання т. Сірош, що «суть» качки він розуміє тільки тоді, коли вона смажена?

П. ЦУРКАН,
директор інкубаторно-птахівничої станції.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

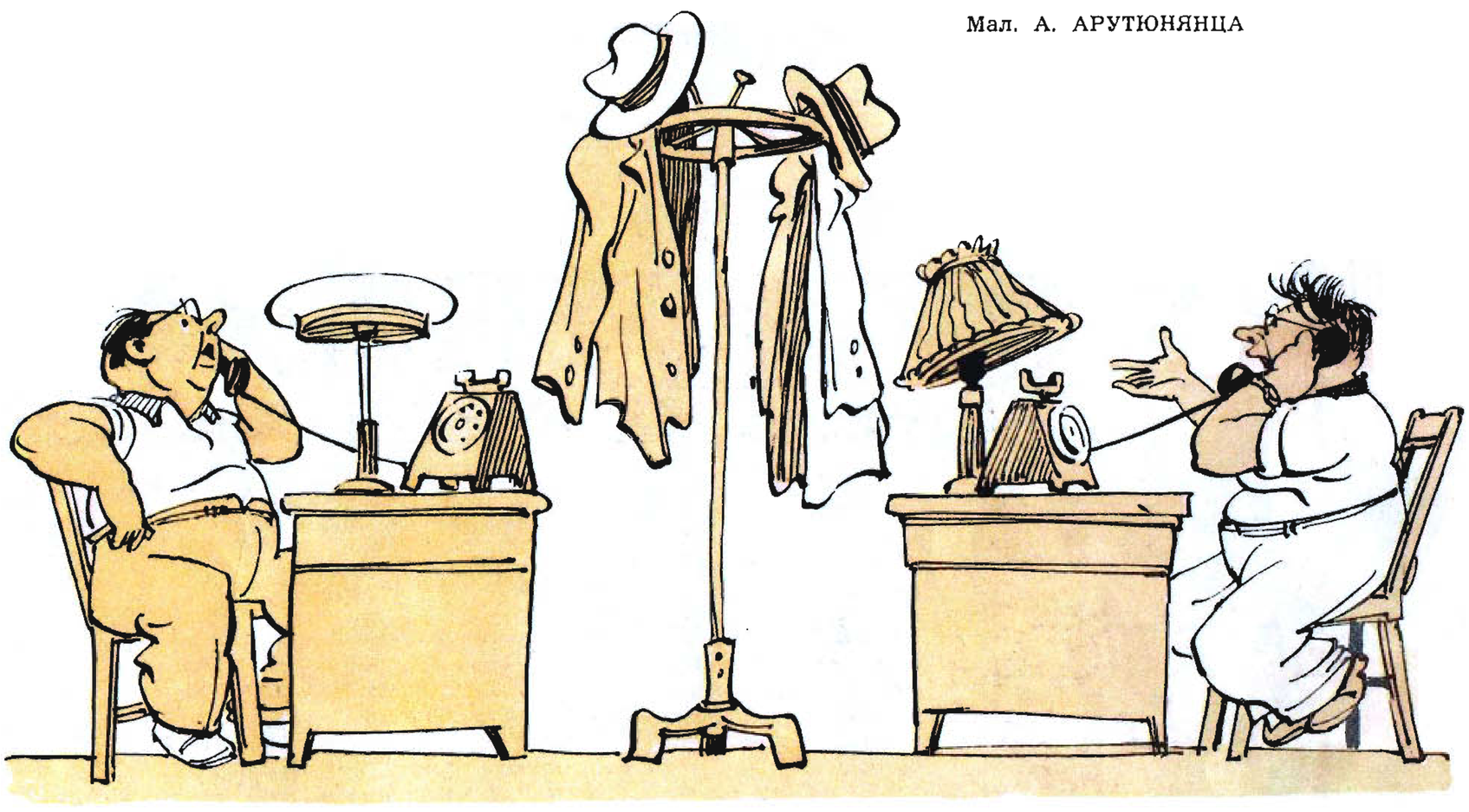

— Іване Петровичу, мій телефон сьогодні щось «барахлить»... Зведення пришліть мені по телеграфу.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Тобі усе тільки й пишуть: проперчи, дай перцю, виведи на чисту воду... А я прошу нікого не перчити, а захистити від несправедливості продавця кіоска Мізоцького ССТ Романюка.

Прославився Романюк у Мізоцькому районі пере-перевиконанням плану. Продавці крамниць і кіосків ССТ району в один голос просять його досвідом поділитись. Не те, що Романюка, самого голову правління райспоживспілки т. Пунченка шарпають: хай Романюк свій секрет розкриє. А Романюк мовчить.

Не може ж він сказати усім продавцям, що я, мовляв, тому пере-перевиконую плани товарообігу і маю високі заробітки, що користуюсь благодіяннями і високою прихильністю самого товариша Петра Андрійовича Пунченка... Пам'ятаєте, як зимою всі мисливці району несли здавати хутро лише до мого кіоска, бо тільки я один у районі мав для зустрічного продажу валянки та кожухи. І взагалі тільки мені Петро Андрійович видає найкращі ходові товари. Як же тут не виконувати планів на 200—300 процентів!

Коли б Романюк тільки слово про це вимовив, то довелося б йому розповісти, за які заслуги його так шанує т. Пунченко...

Ні, Романюк не може видати своїх і... Пунченкових секретів.

Захисти його, Перче, від допитливих кооператорів району.

А. МАЦКО,
директор Мізоцького пункту «Заготзерно».
Ровенська область.

ТИСЯЧІ ПІД РУЇНАМИ

Дуже відповідальний працівник начальник виробничого відділу «Головартемвугілля» Іван Микитович Подолян замовив у першорядному ательє костюм найновішої моди (такий, щоб штани були дудочкою). Через певний відрізок часу прийшов шановний Подолян до ательє забрати свою обновку. Глянув, аж піджак без гудзиків.

— Неподобство! — закричав він. — Як же в ньому ходити?

— Гудзики — дрібниця. Можна поясом підперезатися, — спокійно відповів кравець.

— Та ще й одного рукава немає! — ще голосніше заволав Подолян.

— І рукав дрібниця, — вів своє кравець, — якби обох рукавів не було, — сказали б — жилетка. А так — піджак!

Іван Микитович закипів, як чайник, списав у книзі скарг п'ять сторінок, почав бити в усі дзвони...

Пробачте, шановні читачі. Нічого цього не було. Але запевняємо, — якби Подолянові підсунули піджака без гудзиків і одного рукава, то він би не залишився спокійним, бо їшлося б про його власний піджак.

А от виконуючи державне доручення, Подолян не схвилювався, хоч власними очима бачив великі неподобства.

Керуючий трестом «Горлівськвугілля» т. Хоменко, його заступник по капітальному будівництву т. Гончаренко і начальник будівельного управління № 2 т. Богомаз будували шахту Рудуч Нижню. Будували довго і погано, грошей перевитратили багато — не перелічити. Коли всі строки минули, коли далі зволікати будівництво було неможливо, будівельники гукнули:

— Рудуч Нижня готова! Приймайте!

Тут і з'явився т. Подолян з високими повноваженнями. Міністерство вугільної промисловості поклало на нього обов'язки голови приймальної комісії. Не довго думаючи, він почав діяти, як отой кравець.

Експлуатаційники кажуть:

— Не можемо прийняти шахту в такому стані. Вона недобудована. У ній не розрізані лави. Де ж брати вугілля?

— Знайшли про що говорити, — усміхаючись відповів Подолян. — Їх розрізати легше, ніж кавуна.

— Як же пускати шахту в роботу, коли нема клітей? — не здавалися експлуатаційники.

— Нема, то будуть. Подумаєш!

— Нема камер і насосів. Затопить шахту.

— Ну, що там тієї води? Це ж вам не Великий і не Тихий океан!

Експлуатаційники вдарили останнім козирем:

— Зроблено приписку невиконаних робіт на 98.790 крб.

— Та це ж копійки в порівнянні з вартістю шахти!

Скільки експлуатаційники не билися, нічого не добилися, хоч на новій шахті було недоробок більше, ніж дерев у лісі. Голова приймальної комісії т. Подолян акт підписав і міністерству відрапортував, що стала до ладу нова шахта Рудуч Нижня.

Добре обмивши новобудову, він ліг спати. Спав спокійно. Докорів совісті не відчував.

Багато чого довелося відчути лише людям, яким цю шахту накинули, всупереч здоровому глуздові.

Протягом перших трьох місяців нова шахта давала вугілля так, як цап дає молоко. Потім, ліквідувавши частину недоробок, з неї почали дещо видобувати. Але ж хворонароджену і досі лихоманить. За перші п'ять місяців цього року Рудуч Нижня заборгувала 11.000 тонн вугілля.

Шахта весь час нагадує про себе недбайливим будівельникам. Галерея, яка веде від Рудуч Нижньої до основної шахти, постояла трохи та й почала з ніг валитися. Спершу завалилося 50 метрів, потім 350, а далі понад 1000 метрів.

Під тими руїнами лягло кістьми 650 тисяч карбованців!

Чи хоч слово хто сказав Хоменкові, Гончаренкові і Богомазу, які шахту будували? Чи хоч пальцем хто кивнув на Подоляна, який недобудовану шахту прийняв?

Ні! Бо в Міністерстві вугільної промисловості зраділи, що в звіті можна поставити ще одну паличку.

Дуже дорого та паличка обійшлася!

Л. ГРОХА.

ПОВАР і ЦИБУЛЯ

Павло КЛЮЧИНА.

БАЙКА

Хвалився повар, хвастав на всю губу,
Що дуже він Цибулю любить,
Що без Цибулі, ніби без води, —
І ні сюди, і ні туди —
Хоч пропади.
— Яка смачна, яка вона чудова!
Щоб оцінити, не знаходжу слова...
Подивишся, подержиш у руках —
І їсти хочеться, і котиться вже слина.
А пахне як! А корисна яка!
Із вітамінчиком, як каже медицина.
Ну, звісно, трошечки гірка.
Зате для травлення легка.
Я сам щодня Цибулю споживаю
І непоганий вигляд маю.
Навіки полюбив її, клянусь!..

Та довелось заглянути комусь
До Повара на кухню випадково
І там побачити, як, підкрутивши вус,
Він страву готував свою чудову.
Спочатку він Цибулю покришив,
Олією полив,
На сковорідці до вогню підставив,
Попробував — олії ще добавив,
Злегенька сіллю потрусив
І зверху мискою накрив...
На стіл поставив шкаличок пузатий —
І сів Цибулю уплітати.
Смикнув дві чарочки, скоринку ткнув у ніс —
І за Цибулю апетитно взявся.
А той, хто бачив це, із Повара сміявся:
— Казав: люблю... Який там біс!
Ти б свіжої поїв, щоб пройняла до сліз!
А це... підмащена.
Було б мовчати...
...Так дехто критику в нас любить «потребляти»:
з олією, для травлення легку,
Ледь-ледь гірку
(Щоб не образилась людина)...
Не критика, а смажена в олії Цибулина —
Без вітамінчиків, як каже медицина.

МАШИНА ДЛЯ ЗУСТРІЧНИХ ПЕРЕВЕЗЕНЬ

(конструкція Перця)

Мал. К. АГНІТА

Вінницький суперфосфатний завод вивозить свою продукцію на Полтавщину, Сумщину, Харківщину й навіть на Північний Кавказ, а суперфосфат з Костянтинівського хімзаводу (Донбас) завозиться на Вінниччину.

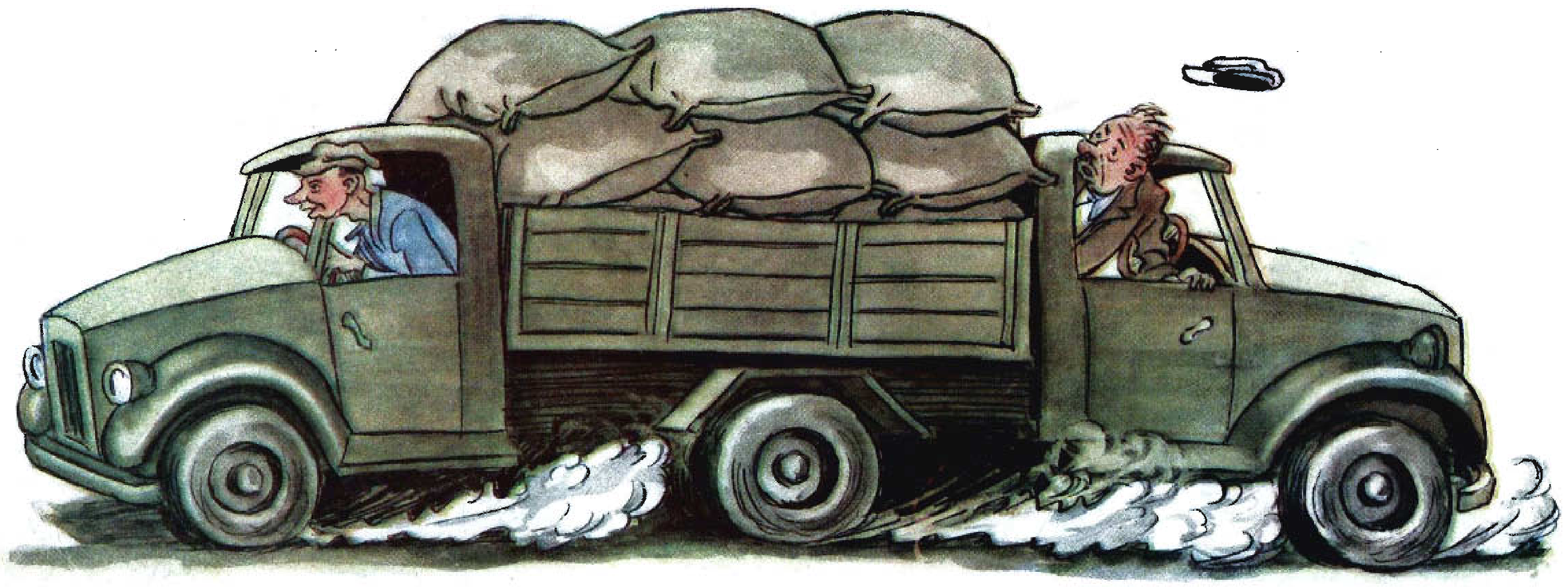

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Одеська контора «Меліоводбуд» збудувала для молочно-товарної ферми № 1, колгоспу ім. Молотова, артезіанський колодязь. Зраділи тваринники:

— Тепер нам не біда — є своя вода! — втішалися вони.

Передчасна то була радість. Зараз тваринники кажуть:

— Не минути біди, коли нема води!

А біда в них велика, бо змушені двісті корів за три кілометри гнати на водопій.

— Як же так,— є вода і нема води?

Щоб вода пішла по трубах у корівники, треба збудувати башту і поставити на ній бак. Про башту і бак не раз уже говорили голові правління т. Томчаківському, але він відповідає:

— Не забивайте мені баки тим бакомі

І наказав будівельній бригаді колгоспу будувати не башту, а кам'яну огорожу навколо контори.

Не дай, Перче, нашому голові за новим муром від тваринників заховатися!

К. ГЕРГАЛ.

Чорнянський район, Одеської області.

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА

З першим пострілом!..

СІРКО НА ПТИЧНІ

БАЙКА

Не знаючи ані турбот, ні справ,
Залізши в прохолоду,
Сірко на птичні їв і спав
І пив не тільки воду.
До того розсобачився, дожився,
Що і хвостом махнуть лінився.
Навшпиньках ходять птахи всі кругом,
На пса скосивши очі:
— Чи не махне Сірко хвостом?
Чи їсти не захоче? —
Диво! Чим їх Сірко так поневолив?
Колись на лиса гавкнуть, бачте, зволив.

Так що й казать:
Трапляються охочі
«Заслугами» старими дерти очі.

В. ЛАГОЗА.

м. Харків.

КАМ'ЯНИЙ ВІНЕГРЕТ

Один із щедрінських градоначальників, як відомо, видав «Статут про доброзвичайне пирогів печіння», до якого зробив сувору примітку:

«Робити пироги із багна, глини і будівельних матеріалів назавжди забороняється».

Хоч і чудернацький то був статут, але його не вадило б нині довести до відома С. В. Волгіна, начальника київської дільниці «Дорбуду».

Пирогів з глини цей начальник ще не напік, але не виключено, що він може дійти і до такого кулінарного чуда, бо вже примудрився приготувати вінегрет з будівельних матеріалів. За рецептом начальника дільниці вінегрет робився так: спочатку було вивантажено на землю 20 вагонів баласту, на баласт висипано 15 вагонів щебеню, на щебень навалено чотири вагони вапна, вапно покрито двадцятьма вагонами каменю і приправлено двадцятьма вагонами цегли.

Кам'яно-цегляну страву, приготовлену за рецептом Волгіна, можна побачити на вітці центральних майстерень «Дорбуду» Південно-Західної залізниці, на Посту-Волинському.

Керівники залізниці, звичайно, знають про існування цього вінегрету. Але мовчать... Складається враження, що вони справді вирішили чекати, доки дотепний начальник напече їм пирогів із глини...

ЧУДЕСА В РЕШЕТІ

В останній день місяця травня всі організації та установи міста Борщова (Тернопільська область) одержали папірця, на якому було написано:

«Виконавчий комітет Борщівської міської Ради депутатів трудящих надсилає Вам форму довідки про посіви робітників та службовців під урожай 1956 року на відведеній землі місцевою Радою».

Довго думали, довго голови ламали в організаціях та установах, але не змогли відповісти секретареві міської Ради т. Тершосу, який того листа склав і голові т. Гудзю, який його підписав.

Так і досі у Борщеві не знають скільки посіяно, та який буде врожай на робітників і службовців. Відомо лише, що новоявлені «агрономи» пером орали, а сміхом засівали.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

★ У фейлетоні «Великі дрібниці («Перець» № 3) критикувалося роботу торговельних та побутових підприємств м. Києва.

Заступник голови виконкому Київської міськради т. Аркадьєв повідомив редакцію, що факти, наведені у фейлетоні, підтвердились. Для ліквідації виявлених недоліків виконком міськради прийняв спеціальну постанову № 724.

★ «Про кучері й віники» — під такою назвою у № 5 журналу було надруковано фейлетона про те, що Київська міськпромрада не виконує постанови Укрпромради про освоєння і виробництво нових видів товарів широкого вжитку.

Правління міськпромради обговорило на своєму засіданні фейлетон і визнало, що факти, наведені в ньому, відповідають дійсності. За неприпустиму тяганину в освоєнні нових виробів правління наклало стягнення на окремих голів артілей та начальників галузевих відділів міськпромради і зобов'язало їх в найкоротші строки забезпечити випуск нових товарів широго вжитку.

★ У тому ж номері журналу, у фейлетоні «Що за господар!», повідомлялося про те, що керуючий відділком № 2 радгоспу «Хоростківський» на Тернопільщині Радченко С. Г. зловживав службовим становищем.

Заступник міністра радгоспів УРСР т. Козирев повідомив редакцію, що Радченка С. Г. з роботи знято, а директорові радгоспу т. Петрову А. В. за відсутність контролю оголошено догану.

★ У фейлетоні «Руки не доходять» («Перець» № 7) писалося про те, що в деяких економічно міцних колгоспах Чернігівського району зовсім немає приміщень для дитясел або ж затягується їх будівництво.

Бюро Чернігівського райкому партії обговорило фейлетон і суворо вказало головам колгоспів на їх несерйозне ставлення до дитячих ясел. Відділам — будівельному та охорони здоров'я — доручено подати колгоспам допомогу у будівництві нових і впорядкуванні існуючих ясел.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

Щука: З'їла б я тебе, якби ти не такий брудний.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: Остап ВИШНЯ, П. ГЛАЗОВИЙ (заст. редактора), О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Тел. 4-73-94. 5-30-31. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 14 (337) (на украинском языке). Підписано до друку 13/VII 1956 р. Папір 70×108¹/₈=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 12532 Друкарня видавництва «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 3070. Тираж 150 000 прим.

Отсканировал и обработал А.ЛЕБЕДЕВ для сообщества: PEREC-UA

Редакція «Перця» випустила нову серію карикатур для оформлення колгоспних, радгоспних і МТС'івських стінгазет. Вміщуємо кілька малюнків з цієї серії.

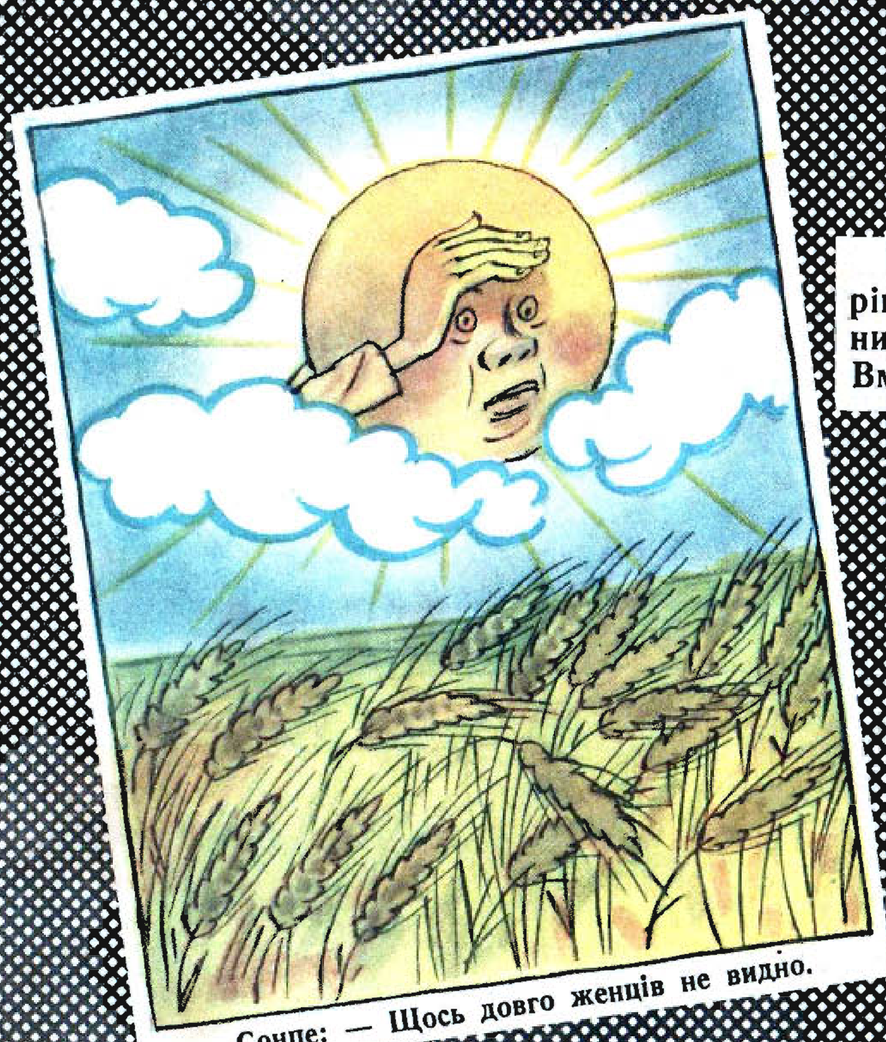

Сонце: — Щось довго женців не видно.

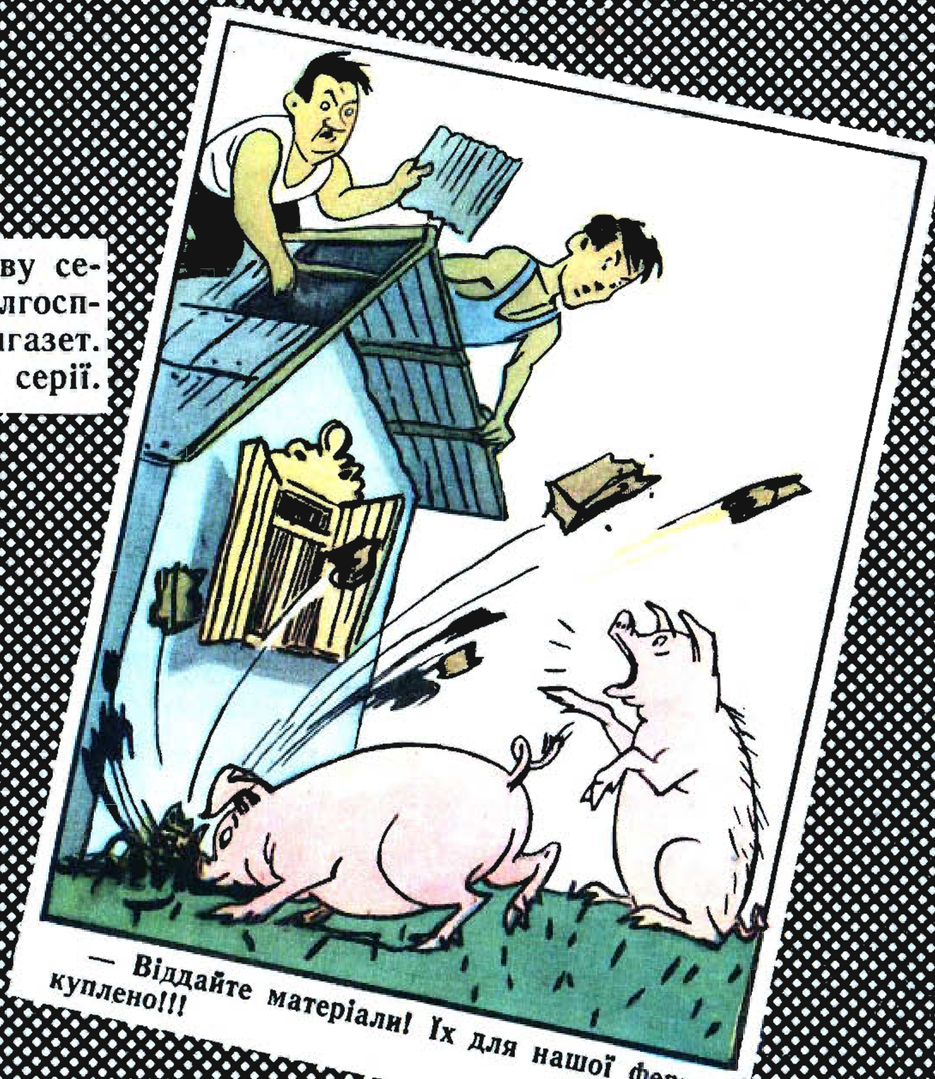

— Віддайте матеріали! Їх для нашої ферми куплено!!!

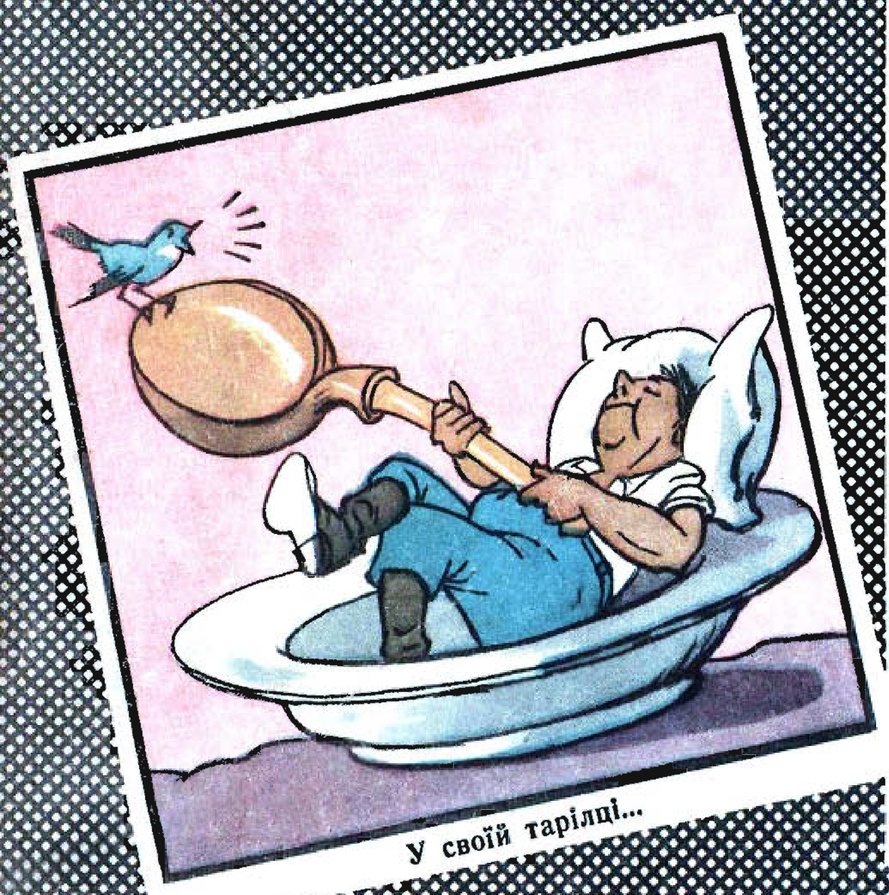

У своїй тарілці...

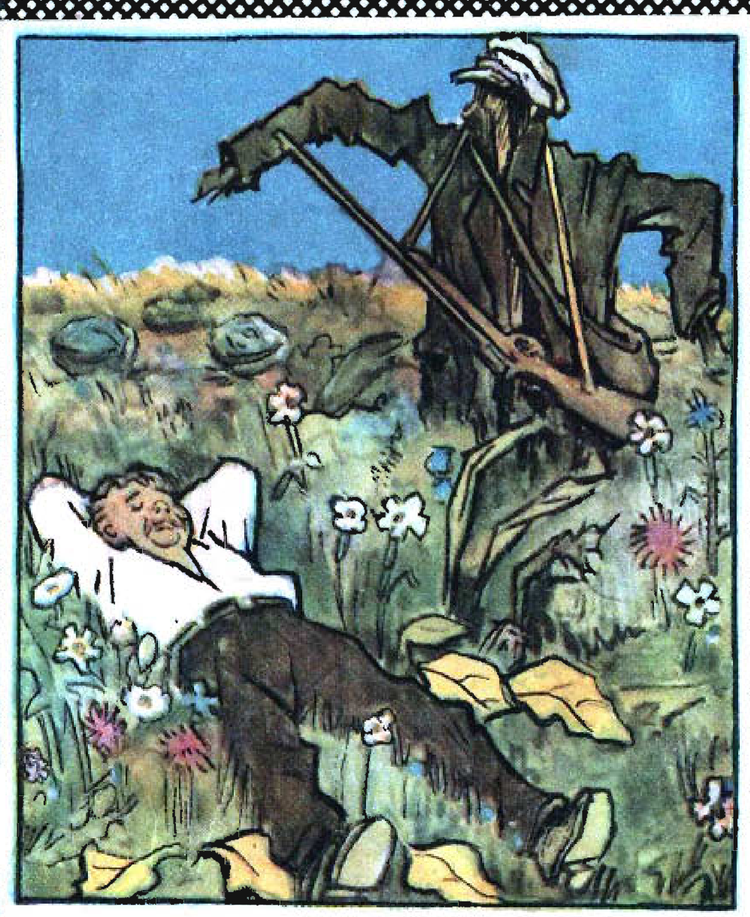

На варті.

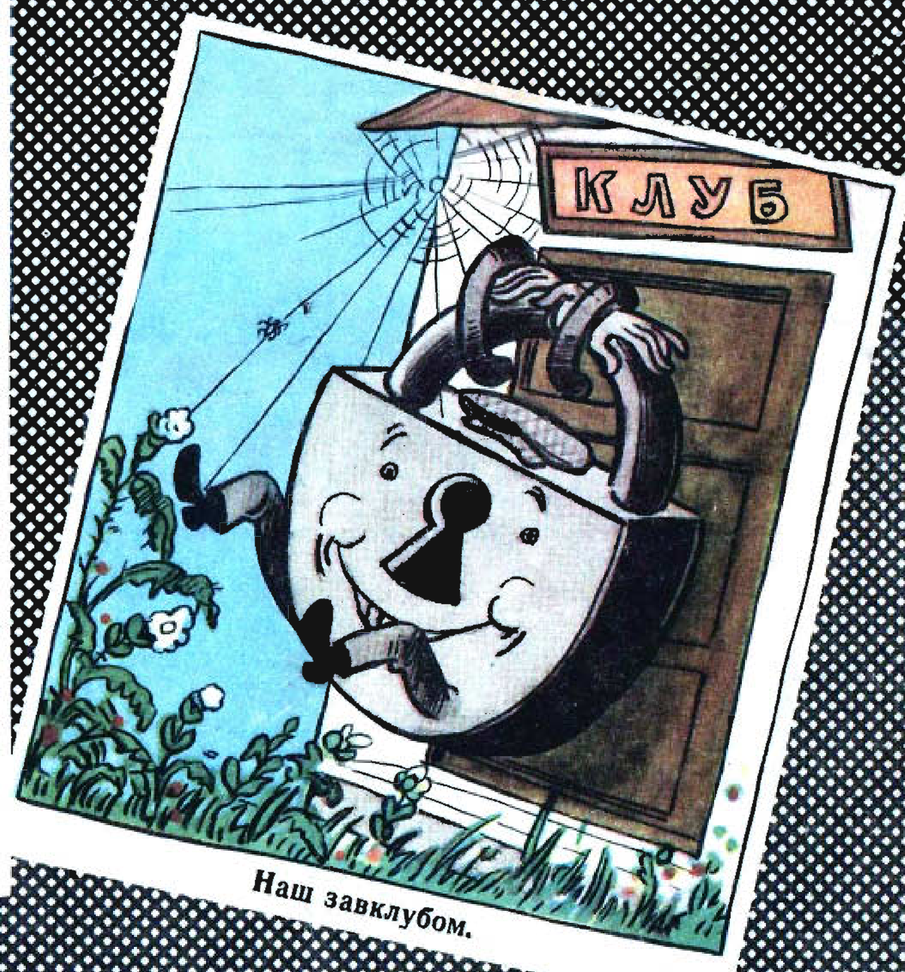

Наш завклубом.

Чемпіон важкої ваги.

Ховрах польовий.

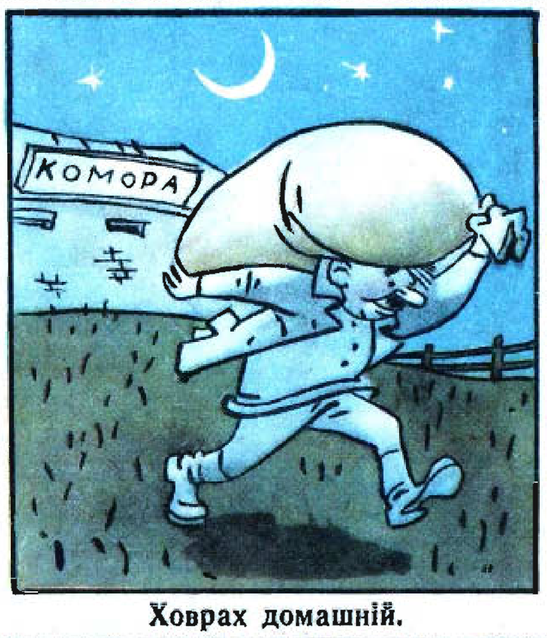

Ховрах домашній.